

AÇIK EKKRAN

Melih AŞIK

Bariş Manço...

Feneryolu'ndaki İtalyan lokantasında, tam yemekten kalkarken karşılaştık. Oturup birer kahve içmeye karar verdik. Yolun hemen kıyısında, açık havada bir küçük masanın iki yanında yerimizi aldık...

Bariş Manço ile bir zamanlar apartman koşmusuyduk. Hanidir görüşmüyoruz. Epey özlemişiz birbirimizi...

- **Ne haber, ne var ne yok**, demeye kalmadı, yanımızdan geçen bir aile çocuğunu **Bariş**'in kucağına oturttu. Bir hatıra resmi aldı.

- **Nasıl gldiyor hayat**, diye soralım derken biri orta, diğeri ileri yaşta iki beyefendi yanımızda durdular. Gençten olanı:

- **Hatırladın mı Bariş Abla**, dedi, **sen Levent'te otururken biz karşı dairede yaşıydık. Ara sıra sana gelirdik...**

Bariş gözlerini kırpıştırırken yanındaki yaşlıca Bey:

- Ben emekli albay falanca, dedi, **Bariş Bey sizln 1960'lardaki menejeriniz Nejat'ın Arif diye bir ağabeyi var mıydı?**

- Galiba vardı...

- **İşte o askerliğini benim birliğimde yaptı...**

İnsanlar **Bariş**'i kendilerine o kadar yakın hissediyorlardı ki... Kimisi kırk yıllık akrabası gibi selam verip geçiyor... Kimisi, ortak bir anı araştırıyor, hatta yaratıyordu. Hele çocuklar... Nasıl da onu mahçup mahçup selamlayarak geçiyorlardı yanımızdan. Ve **Bariş** hepsiyle tek tek ilgileniyordu.

Zaman zaman bu ilgiden sıkılıp sıkılmadığını sordum:

- Çok ender, dedi, mesela geçenlerde bir cenazeden dönüyordum, canım sıkındı ve beni selamlayan insanlar güleryüz bekliyordu... Ama bunlar istisna... Genelde memnunum. Bu ilgiyi biz istedik. Şimdi şikayet etmeye hakkımız yok.

Ve ekledi:

- **Allah bu ilginin eksikliğini göstermesln...**

- Merak etme bu ilgi bitmez, bitecek gibi görünmüyor, dedim...

- **Öyle deme**, dedi, **İstenmeden yapılan bir hata, bir yanlış adım herşeyi bitirebilir..**

Şöhret hoş birşeydi... Bir kez insanın üzerine oturduktan sonra çıkarılması imkansız bir zarif elbise... Ama sorumluluğu, sıkıntısı, kaybediverme korkusu da o elbiseyle birlikte taşınyordu.

